

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **K. J.**

skazanego art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2024 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 3 marca 2011 roku w sprawie o sygn. II AKa 20/11,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 14 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. II K 88/10

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego K. J. o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 października 2024 r. K.J. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 marca 2011 roku w sprawie o sygn. II AKa 20/11, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 14 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. II K 88/10. W treści pisma wnioskujący przedstawił

własny przebieg postępowania, wskazując na błędy w ocenie dowodów i niedostrzeżenie okoliczności skutkujących możliwością przyjęcia kontratypu lub też zmianą kwalifikacji prawnej na nieumyślne spowodowanie śmierci.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek bezzasadny w stopniu oczywistym musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

W złożonym przez K. J. wniosku brak jest argumentacji choćby potencjalnie wpisującej się w podstawy wznowienia. Na tle prezentowanej przez skazanego argumentacji wypada zaznaczyć, że jego niezadowolenie z ustaleń faktycznych czy oceny materiału dowodowego nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania sądowego. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Tym bardziej niezasadne na tym etapie jest przedstawianie własnej wersji zdarzenia będącego przedmiotem prawomocnego osądu i twierdzenie o niewłaściwym jego materialnym zakwalifikowaniu czy możliwości przyjęcia kontratypu ustawowego. Wszystkie te okoliczności mogły bowiem zostać poddane ocenie w toku właściwego postępowania jurysdykcyjnego. Wznowienie postępowania może nastąpić

wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach. Takich jednak we wniosku nie wskazano. Sąd Najwyższy nie stwierdził także zaistnienia przesłanek wznowienia z urzędu, o których mowa w art. 542 § 3 k.p.k.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]